

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: **a) Mgr. Z. S., a b) Bc. P. S.**, oba zastoupeni Mgr. Františkem Klímou, advokátem se sídlem Krajinská 224/37, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) L. C., II) Ing. M. Š. a III) Ing. Mgr. L. Š.**, zastoupena Mgr. Michalem Postlem, advokátem se sídlem Za Tiskárnou 327, Český Krumlov, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2017, č. j. 50 A 44/2016 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Obecní úřad Holubov (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 7. 10. 2015 rozhodnutí sp. zn. 179/2015, jímž podle § 142 odst. 1 správního řádu rozhodl o tom, že na pozemcích p. č. X (jehož vlastníky jsou žalobci) a p. č. X (jehož vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení I), oba v k. ú. X, obec Holubov, neexistuje veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podaly osoby zúčastněné na řízení II a III odvolání. Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu podstatných vad zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

[3] Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. 179/2015, správní orgán I. stupně opětovně rozhodl, že na předmětných pozemcích p. č. X a p. č. X neexistuje veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích.

[4] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podaly osoby zúčastněné na řízení II a III odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2016, č. j. KUJCK/120744/2016/ODSH. Žalovaný dospěl k závěru, že byly naplněny všechny čtyři znaky účelové komunikace: zřetelnost v terénu, naplnění účelu stanoveného v zákoně, souhlas vlastníka pozemku dotčeného obecným užíváním, jakož i nutná komunikační potřeba. Proto výrok napadeného rozhodnutí změnil tak, že předmětné pozemky slouží jako účelová komunikace veřejně přístupná ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

II.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci správní žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Podle žalobců nebyly splněny přinejmenším tři znaky účelové komunikace. Komunikace není zřetelná v terénu, dále absentuje souhlas vlastníků a nebyla naplněna ani podmínka nezbytné komunikační potřeby. Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 27. 2. 2017, č. j. 50 A 44/2016 - 37, žalobu zamítl. Podle krajského soudu byly naplněny uvedené znaky účelové komunikace. Ze spisového materiálu vyplývá, že komunikace je zřetelná v terénu; jedná se o stálou a v terénu patrnou cestu. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že souhlas byl udělen právními předchůdci vlastníků dotčených pozemků, přičemž podle judikatury takový souhlas přechází i na jejich právní nástupce. Podle krajského soudu byl naplněn i znak nutné komunikační potřeby. Komunikace slouží jako jediný přístup pro několik nemovitostí (mj. pro pozemek ve spoluvlastnictví osob zúčastněných na řízení II a III).

III.

[6] Žalobci (dále též „stěžovatelé“) podali proti rozsudku městského soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V prvním stížním bodě brojili proti závěru krajského soudu, že předmětná komunikace (na pozemcích p. č. X a p. č. X) je stálou a v terénu patrnou cestou. V dalším stížním bodě stěžovatelé namítali nesprávné hodnocení existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Přístup na pozemek osob zúčastněných na řízení II a III lze realizovat i přes jiné pozemky a není tak splněna podmínka nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. V této souvislosti poukazovali na možnost zajištění přístupu přes jiné pozemky. Dovožovali zkrácení svého vlastnického práva. V dalším stížním bodě stěžovatelé brojili proti vymezení rozsahu účelové komunikace. Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Podle jeho názoru byly naplněny všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace.

pokračování

Komunikace slouží pro přístup k nemovitostem jiných vlastníků. Dodal, že alternativní přístup k okolním pozemkům nebyl ve správním řízení prokázán. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

[8] Osoba zúčastněná na řízení II podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedla, že byly kumulativně naplněny znaky veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemích komunikacích. Cesta v terénu byla stálá a patrná, byl udělen konkludentní souhlas s obecným užíváním a cesta sloužila ke spojení jednotlivých nemovitostí. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[9] Osoba zúčastněná na řízení III ve svém vyjádření ke kasační stížnosti rovněž uvedla, že se ztotožňuje se závěrem o existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Přístup přes jiné pozemky možný není. Soukromoprávní dohody, které umožňují některým dalším vlastníkům přístup na jejich pozemky, vznikly účelově, aby stěžovatelé mohli argumentovat tím, že komunikace slouží pouze pro pozemek osob zúčastněných na řízení II a III. Komunikace byla jako veřejná užívána několik desetiletí před uzavřením soukromoprávních dohod. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se nemohl zabývat námitkami poukazujícími na nesprávný rozsah vymezení účelové komunikace (stěžovatelé namítali, že veřejně přístupná účelová komunikace na pozemku p. č. X měla být deklarována pouze o šířce 2,5 m a nikoliv na celém pozemku), takové námitky totiž stěžovatelé explicitně neuvedli v žalobě.

[13] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná mimo jiné tehdy, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[14] Např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, zdejší soud uvedl, že „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné.*“ V rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, pak zdejší soud uvedl, že „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních).* Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti

před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno“ (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89).

[15] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatelé namítali nesplnění zákonných znaků účelové komunikace.

[16] Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikací dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.

[17] Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.

[18] Z konstantní judikatury zdejšího soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 As 280/2014 - 62, ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 As 252/2015 - 25, ze dne 10. 8. 2016, č. j. 6 As 19/2016 - 24 atp.) vyplývá, že účelovou komunikací se stává cesta v okamžiku, kdy jsou kumulativně (současně) splněny čtyři znaky: jedná se o 1) stálou a v terénu patrnou dopravní cestu, která 2) naplňuje účel stanovený v zákoně, přičemž 3) její vlastník dal souhlas k obecnému užívání své cesty veřejnosti a zároveň 4) tato cesta naplňuje nutnou komunikační potřebu.

[19] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že nebyl splněn první znak veřejně přístupné účelové komunikace. Této námitce zdejší soud nepřisvědčil.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem a žalovaným, že z obsahu správního spisu (zejména z Protokolu o místním šetření ze dne 26. 8. 2015 a z přiložené fotodokumentace) vyplývá, že na předmětných pozemcích p. č. X a p. č. X se nachází stála a v terénu patrná cesta. Na pozemcích jsou umístěny dvě zpevněné části komunikace propojené zatravněným pásem, na němž jsou viditelné koleje od dopravních prostředků. I sám stěžovatel do označeného protokolu mj. uvedl, že: „*[v]iditelné vyjeté koleje jsou od mého vozidla nebo od vozidel osob, kterým zde jízdu nebo parkování dovolím.*“ Znak patrnosti v terénu přitom dle judikatury zdejšího soudu může splňovat i travnatý pás, pokud je průběh cesty dostatečně stálý a patrný z tvaru pozemku, resp. jeho fyzicky vymezené části (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 10 As 41/2014 - 39 a odbornou literaturu, např. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, 528 s., s. 44 - 46).

[21] Stěžovatelé dále namítali, že nebyl splněn znak nutné komunikační potřeby.

pokračování

[22] Z judikatury vyplývá, že znak nutné komunikační potřeby se zkoumá ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 - 14). Z judikatury dále vyplývá, že podmínka nutné komunikační potřeby je splněna mj. tehdy, pokud se v dané lokalitě nenachází alternativa k předmětné komunikaci, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území rozumně uvažovat (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 8 As 19/2012 - 42).

[23] V nyní projednávané věci je ze spisového materiálu zřejmé, že předmětná komunikace na pozemcích p. č. X a p. č. X je komunikací zajišťující přístup mj. i na pozemek ve spoluvlastnictví osob zúčastněných na řízení II a III (pozemek p. č. X). Zdejší soud se ztotožňuje se žalovaným a krajským soudem, že předmětná komunikace je jedinou (existující) komunikací zajišťující přístup k uvedenému pozemku. V daném území neexistuje žádná jiná alternativní komunikace. Pokud stěžovatelé výslovně poukazovali na přístup přes pozemek p. č. X, je třeba uvést, že kolem toho pozemku je plot (s betonovou podezdívkou), přičemž ani na něm neexistuje žádná alternativní přístupová komunikace. Podle judikatury správních soudů by o alternativní komunikaci bylo možno uvažovat pouze tehdy, pokud by taková komunikace již reálně existovala. Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 As 32/2015 - 32, kde se mj. uvádí, že *„Úvaha o případném vytvoření nové komunikace na jiných pozemcích (...) nemůže být v tomto ohledu dostatečná, neboť pro nenaplnění znaku nutné komunikační potřeby totiž musí alternativní cesta reálně existovat. V projednávané věci však tomu tak není. Pokud by v budoucnu došlo k vytvoření takové komunikace, nelze samozřejmě vyloučit, že by to mohlo ovlivnit závěry týkající se nezbytné komunikační potřeby (resp. samotné sporné povahy dané komunikace), nicméně aktuálně tyto úvahy nemohou jakkoliv zpochybnit zákonnost napadených rozhodnutí správních orgánů a městského soudu.“* Judikatura zdejšího soudu přitom požaduje i to, aby alternativní (existující) komunikace zajišťovala plnohodnotné spojení. Jak uvedl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 5 As 3/2009 - 76, *„omezení přístupu na předmětnou veřejně přístupnou účelovou komunikaci by bylo možno vyhovět, ovšem pouze za předpokladu, že by bylo pravdivé jejich tvrzení, že přístup k nemovitostem ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení je zajištěn po jiné veřejně přístupné účelové komunikaci, která je stejné nebo srovnatelné kvality a která šetrněji zasahuje do vlastnického práva stěžovatelů, resp. do jejich práva na ochranu soukromí a zajištění pohody bydlení. Existovala-li by totiž jiná srovnatelná alternativa pro zajištění plnohodnotného komunikačního spojení nemovitostí ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, která by současně šetrněji zasahovala do oprávněných zájmů stěžovatelů, bylo by jí třeba dát na základě principu proporcionality přednost. (...) Předpokladem takového závěru musí být zejména zjištění, zda je případná alternativní veřejně přístupná účelová komunikace udržovaná, průjezdná i při špatném počasí a v zimním období, vhodná pro nezbytný obslužný provoz rodinného domu osob zúčastněných na řízení většími vozidly (např. popeláři, fekální vůz, dovoz paliva, hasiči, vůz záchranné služby apod.).“* Ani z tvrzení uvedených stěžovateli v kasační stížnosti však nelze dovodit, že by taková alternativní (existující) komunikace v daném území existovala. Ostatně takový závěr nepodporuje ani obsah správního spisu. Nutno dodat, že kromě přístupu na pozemek osob zúčastněných na řízení II a III zajišťuje předmětná komunikace přístup i na další pozemky (na pozemky p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X), které jsou ve vlastnictví dalších osob.

[24] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že pokud si někteří vlastníci pozemků zajistili přes pozemky p. č. X a p. č. X (na základě soukromoprávních dohod) přístup ke svým nemovitostem, nic to nemění na existenci nutné komunikační potřeby mj. pro ty osoby, se kterými takové dohody uzavřeny nebyly (mezi ně patří právě i osoby zúčastněné na řízení II a III). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu lze nutnou komunikační potřebu shledat i v případě, že komunikace zajišťuje přístup jen pro jednu jedinou nemovitost, resp. jediného vlastníka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 As 147/2013 - 48).

[25] Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje ani judikaturu, na kterou poukazovali stěžovatelé v kasační stížnosti (nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2013, sp. zn. 22 Cdo 2178/2012, ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 22 Cdo 766/2011 a další). Stěžovateli zmiňovaná rozhodnutí se však vesměs vztahují k osobám, kterým byly nemovitosti nedobrovolně odebrány po roce 1948 a zpět navraceny až po roce 1989, a nadto vychází z předpokladu, že k nemovitostem existovaly i jiné (alternativní) přístupové komunikace, což v nyní posuzovaném případě splněno není. Podrobněji viz výše.

[26] Stěžovatelé dále poukazovali na zkrácení svého vlastnického práva. Jak uvedl Ústavní soud např. v nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06: *„Vlastnické právo náleží svou povahou do kategorie „základních“ práv a svobod jednotlivce („core-rights“), a tvoří tedy jádro personální autonomie jednotlivce ve vztahu k veřejné moci. Podle liberální tradice, která stála u zrodu ideologie základních práv a svobod, je vlastnické právo všezahrnující kategorií autonomního postavení jednotlivce vůči veřejné moci (srov. např. Komárková, B.: Původ a význam lidských práv, SPN, Praha 1990, s. 103: „Locke ukládá státu ochranu pozemských hodnot života, osobní svobody a věcného vlastnictví. Později shrnuje do pojmu vlastnictví všechny tyto hodnoty ...“). Nicméně tak jako jiná základní práva je rovněž vlastnické právo omezitelné, a to v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu. Vzhledem k tomu, že vlastnické právo má - na rozdíl od jiných základních práv - poměrně jasně vyjádřitelnou materiální (hmotnou) ekonomickou hodnotu a jeho realizace stojí v základu společenských tržních transakcí, vyžaduje jeho případné omezení poskytnutí kompenzace (náhrady). Ústavně konformní omezení vlastnického práva je proto možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu, přičemž míra a rozsah omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Tam, kde jedna z těchto podmínek nuceného omezení vlastnického práva absentuje (například zákon nepředpokládá poskytnutí kompenzace za jeho omezení), jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka, a nelze tedy vůbec hovořit o jeho nuceném (resp. vynuceném) omezení, jak má na mysli čl. 11 odst. 4 Listiny. Jinak řečeno, existuje-li v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Přesně tak je tomu v případě tzv. veřejně přístupných účelových komunikací definovaných v ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v jejichž případě je vlastnické právo omezeno tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace (§ 19 citovaného zákona) a umožnit na něj veřejný přístup. (...) Zákon o pozemních komunikacích však toto omezení nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. S ohledem na shora uvedené lze tedy konstatovat, že jeho jediný ústavně konformní výklad je ten, že s takovým omezením vlastnického práva musí vlastník příslušného pozemku*

pokračování

souhlasit. Tomuto závěru nikterak neodporuje skutečnost, že účelová komunikace a obecné užívání komunikací jsou instituty veřejnoprávními, nikoliv soukromoprávními. Ostatně k takovým závěrům dospěla též dosavadní judikatura obecných soudů, a to jak ve své větvi civilistické, tak i správní [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2002 sp. zn. 22 Cdo 1911/2000: "Zřídí-li vlastník pozemku účelovou komunikaci anebo souhlasí-li, byť i konkludentně, s jejím zřízením, (...) stává se tato komunikace veřejně přístupnou a vztahuje se na ni nadále obecné užívání pozemní komunikace."; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004 sp. zn. 5 As 20/2003: "Pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznat za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem, nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen, a dále především z toho, že užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby (Boh. A 10017/32) (...) Soukromá práva vlastníka jsou v tomto případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace."].“

[27] Stěžovatelé přitom v kasační stížnosti ani netvrdili, že by jejich právní předchůdci neudělili k vybudování předmětné komunikace na pozemku p. č. X (alespoň) konkludentní souhlas, který považuje za dostačující i judikatura (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 18/2016 - 75 atp.). Takový souhlas přechází i na právní nástupce, kteří jej nemohou odvolat. Jak uvedl zdejší soud v posledně uvedeném rozsudku „již existující souhlas s obecným užíváním účelové komunikace nemůže vzít vlastník účelové komunikace jednostranně zpět, a to ani v případech, kdy byl udělen jeho právními předchůdci. Obecné užívání totiž Nejvyšší soud vyložil podle právní teorie jako „užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů“ a konstatoval, že takový účinek nemůže být později vyloučen jednostranným úkonem vlastníka, který souhlas v minulosti (byť i konkludentně) udělil, ani jeho právních nástupců (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005, dostupný na www.nsoud.cz). Z uvedeného vyplývá, že pokud účelová komunikace vznikne, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku (...). Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani námitka stěžovatelů, že v průběhu doby došlo ke změně stavebních parametrů účelové komunikace.“

[28] Na naplnění výše uvedených znaků veřejně přístupné účelové komunikace nic nemění ani tvrzení stěžovatelů, že si osoby zúčastněné na řízení II a III oplotily svůj pozemek, tvrzení o specifickém uspořádání pozemků v dané lokalitě a další podobná tvrzení. Taková tvrzení totiž nic nemění na tom, že předmětná komunikace je stálou a v terénu patrnou dopravní cestou, že byl udělen souhlas s jejím obecným užíváním a zároveň, že neexistuje jiná alternativní komunikace v dané lokalitě. Ani zrušení předmětného skladu na pozemku p. č. X nemůže nic změnit na naplnění uvedených znaků veřejně přístupné účelové komunikace. To platí tím spíše pro dané území, kde tato komunikace zajišťovala a zajišťuje přístup i k nemovitostem ve vlastnictví dalších osob (nejen osob zúčastněných na řízení II a III). Podrobněji viz výše.

[29] Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout ani to, že z rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 185/2015 – 30, zjistil, že stěžovatelé se v minulosti domáhali vydání rozhodnutí o tom, že se na předmětných pozemcích p. č. X, p. č. X veřejně přístupná účelová komunikace nachází. Pokud tedy stěžovatelé v minulosti byli

přesvědčení, že pojmové znaky veřejně přístupné účelové komunikace byly naplněny, je otázkou proč nyní její existenci (resp. naplnění totožných pojmových znaků) zpochybňují.

[30] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že stěžovatelé v kasační stížnosti uplatnili pouze výše uvedené námitky (nebrojili např. proti procesnímu postupu žalovaného, nedokládali, že by v mezidobí vznikla jiná přístupová komunikace k předmětným pozemkům atp.). Kasační soud není oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. V řízení o kasační stížnosti je to stěžovatel, který vymezuje hranice soudního přezkumu. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční; kasační soud je vázán, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti (vedle výše uvedené judikatury srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46 atp.).

[31] Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by byl naplněn stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud se nedopustil nezákonnosti, pro kterou by bylo nutno jeho rozsudek zrušit. Postupoval v souladu se shora citovanou právní úpravou a judikaturou. Zdejší soud proto závěry rozsudku krajského soudu, resp. závěry předcházejícího rozhodnutí žalovaného plně přebírá.

[32] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[34] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[35] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu